

statě správně doličily. Není proto lze dovolání v tomto směru dáti za pravdu a ježto z jeho vývodů je snadno seznati, že strana žalovaná jimi — jak také již v odvolání — se jen snaží, uplatňujíc jmenovitě sice zmatečnost řízení, vyvrátiti v pravdě rozhodnutí o příslušnosti soudu, avšak rozhodnutí o příslušnosti soudu, třebaže bylo pojata do rozsudku, svou podstatou je pouhým usnesením a proti shodným usnesením nižších stolic podle Šu 528 c. ř. s. není opravného prostředku, slušelo dovolání v této části odmítnouti.

Právní názor dovolatelky, že k odvrácení následků Šu 3, čís. 3, odp. řádu stačí, když zajištění věna bylo ujednáno třeba také jinak než notářským spisem, je mylným. Jednání o zajištění věna je počítati mezi ujednání svatebních smluv (§ 1217 obč. zák.) a vyžaduje proto podle zákona ze dne 25. července 1871 ř. zák. čís. 76 formu notářského spisu. Toť odůvodněno též úvahou, že zajištění věna zahrnuje v sobě uznání věna i vůči třetím osobám, že těmito může býti značně na újmu, a že patrně z těchto úvah podle Šu 1 lit. c) cit. předpisu je zachování formy notářského spisu dokonce ještě výslovně předepsáno pro potvrzení o přijetí věna. Je tudíž jakékoli jednání o zajištění věna v jiné formě než notářským spisem po zákonu právně bezúčinné. Důvod, proč notářský spis nebyl zřízen, je pro nepominutelnost tohoto předpisu bez významu právě tak, jak následky jeho nedostatku pro účastněné osoby, neboť zákon v tomto směru nerozeznává. Právem proto uznaly nižší soudy, že zajištění věna dovolatelky je podle Šu 3, čís. 3 odp. ř. odporovatelné.

Čís. 3800.

Bylo-li několik samostatných nároků spojeno k společnému projednávání, jest posuzovati přípustnost dovolání (§ 502 c. ř. s.) ohledně jednoho každého nároku zvlášť, třebas byly stejnorodými (§ 11 čís. 2 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 363/24.)

Šest propuštěných zaměstnanců žalované firmy domáhalo se na firmě zaplacení služebních požitků, prvních pět po 1386 Kč, šestý 1001 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Předmět sporu činí u každého z prvních pěti žalobců 1386 Kč a u žalobce Vojtěcha T-a 1001 Kč. Jde o nároky docela samostatné, vlastně o šest rozepří, z nichž u žádné hodnota předmětu sporu 2000 Kč nepřevyšuje, protože není proti souhlasným rozsudkům nižších stolic dovolání přípustno (§ 502 c. ř. s. ve znění cis. nař. ze dne 1. července 1914, čís. 118 ř. zák. a čl. IV. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., nabyvšího účinnosti dnem 1. července 1923). Tomu nevadí, že stejnorodost uplatňovaných nároků podle Šu 11 odstavec druhý c. ř. s. umožnila jich sloučení v jeden spor. Také ustanovení Šu 55 j. n. nepři-

cházi zde v úvahu, neboť nejde o otázku příslušnosti soudu, nýbrž o otázku přípustnosti dovolání. Dovolání bylo proto odmítnuto, což dle Šu 507 odstavec první c. ř. s. měl učiniti již soud první stolice.

Čís. 3801.

Pensijní ústav zaměstnanců určitého podniku může podle obsahu stanov býti i samostatným majetkovým podmětem, rozdílným od podnikatelstva.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 368/24.)

V továrně žalované akciové společnosti byl zřízen pensijní ústav, do něhož platili jak zaměstnanci, tak zaměstnavatelka příspěvky. Žalobce, bývalý zaměstnanec v továrně žalované společnosti, domáhal se na společnosti placení pensijních příspěvku. Procesní soud první stolice žalobě vyhovel, odvolací soud ji zamítl. Důvody: První soud zjistil, že u továrny žalované jest pensijní ústav pro zřízení; stanovy byly předloženy, avšak první soudce tomuto pensijnímu ústavu nepřiznal vlastnost právnické osoby, vycházející z názoru, že se zde může mluvit pouze o jmění žalované, určeném k zvláštnímu účelu, které samostatně nemůže býti podmětem majetku. Tento názor prvního soudu nemůže sdílet odvolací soud, poněvadž o nějakém jmění žalované firmy, které jest v ústavu pensijním, nelze mluvit. Zákon nespécifikuje právnické osoby. Nutno pouze rozeznávat právnické osoby povahy veřejnoprávní a neveřejnoprávní. K těmto druhým patří také tak zvané fondy, to jest jmění korporací, ústavu a pensijních fondů bank a jiných podniků, které jest věnováno určitému účelu a které jest samostatně spravováno (vide Krainz-Pfaff u Šu 26 obč. zák.). V tomto případě vytvořili dělníci továrny a tato sama majetkovými příspěvky substrat, kterému právní řád přiznává povahu právnické osoby. Výslovné uznání se strany státu, po případě schválení stanov, není nutné, rozhodným jest, že vytvoření tohoto zřízení není zakázáno. V Šu 1 stanov se praví, že zaměstnanci zakládají pro své vdovy a sirotky pensijní ústav, který má býti schválen žalovanou, což se také stalo. Dle Šu 5 stanov tvoří se fond pensijního ústavu z částek tam uvedených, při čemž hlavně se zdůrazňují příspěvky účastníku a žalované, této pak ve výši příslušné celkové roční části příspěvků členů. Mluví-li rozsudek o jmění žalované, nutno poukázat i na to, že dle Šu 5 plynou do fondu i jiné příjmy, jako odkazy, dary a podobně, o nichž nelze přece říci, že byly žalované darovány. Dále nutno poukázat na to, že žalovaná dle Šu 6 nemůže býti přidržována k placení, ukáže-li se nekrytý schodek. Zpráva pensijního fondu jest samostatná, nezávislá. Dle Šu 21 do pensijního výboru o 9 členech vysílá správní rada žalované pouze 3 členy. Tento pensijní výbor zastupuje pensijní ústav dle Šu 32 stanov na venek, a jest bdělý nad placením příspěvku a proto také přijímá příspěvky, které žalovaná dle Šu 5 má platiti. Nezáleží proto na vůli žalované, zda chce tyto příspěvky platiti, čímž dochází výrazu též samostatnost pensijního ústavu. I žalobce platil příspěvky tomuto ústavu,